Το δέντρο της ελιάς στη ζωγραφική της Ειρήνης Καρπικιώτη

επιμέλεια: Παναγιώτης Χαλούλος
http://users.ach.sch.gr/pchaloul/
http://blogs.sch.gr/pchaloul

Η καλλιτέχνιδα καλωσορίζει τους επισκέπτες τής εικαστικής ιστοσελίδας της με τα παρακάτω λόγια:

«Η ομορφιά του κόσμου που μας περιβάλλει, πάντα με ενέπνεε για τέχνη, για δημιουργία. Έχω δει και έχω αισθανθεί όχι μόνο το μεγαλείο της φύσης, αλλά και κάτι που με κατακλύζει προκαλώντας τα πιο ισχυρά και ειλικρινή συναισθήματα, τα οποία με οδηγούν στο να δημιουργώ και να ζωγραφίζω.
Τα έργα μου είναι ο καθρέφτης της ψυχής μου, η ανάγκη να μεταφέρω σε καμβά τις σκέψεις μου, τις φαντασίες μου, τη διάθεσή μου και τη στάση μου σε κάθε τι που με περιβάλλει. Αυτή την παρόρμηση και αυτή την κατάσταση έμπνευσης προσπαθώ, κατά το δυνατόν, να τις υλοποιήσω στους πίνακές μου, επειδή την επόμενη στιγμή θα υπάρχει κάτι νέο και πρέπει να προλάβω να μην χάσω αυτές τις στιγμές της ζωής μας...»

Ένα δέντρο, τόσο συνηθισμένο στη χώρα μας και τόσο χρήσιμο για την προσφορά του στην καθημερινή διατροφή μας, η ελιά, που έχει εμπνεύσει στην τέχνη πολλούς, ποιητές και πεζογράφους, χαράκτες και ζωγράφους. Το σταχτοπράσινο έως ασημένιο χρώμα του φυλλώματος έχει την ομορφιά του, αν και για κάποιους ένας ελαιώνας ίσως θεωρείται ως τοπίο με μονοτονία. Ποιος, όμως, βλέποντας τους πίνακες με θέμα την ελιά, ως δέντρο ή μόνο κλαδιά με φύλλα και καρπούς, στη ζωγραφική της Ειρήνης Καρπικιώτη θα είχε την εντύπωση της εικόνας που είναι απλώς συνηθισμένη και μονότονη; Η τεχνική της είναι τέτοια, ώστε καθιστά φαντασμαγορική μέσα στο χώρο την ελιά, αξιοποιώντας πλήθος χρωματικών τόνων στον καμβά της.

Το χρώμα δουλεμένο με μαεστρία αποδίδει την εισβολή του φωτός στο χώρο και τονίζει όμορφα την αντίθεση με τις σκιές παρουσιάζοντας με θαυμαστό τρόπο το ροζιασμένο κορμό με τις κουφάλες και τις άναρχα πάνω από το έδαφος υψωμένες ρίζες.

Η Ειρήνη Καρπικιώτη γεννήθηκε στην Ουκρανία, όπου παρακολούθησε στο παιδικό σχολείο ζωγραφική για 5 έτη. Το 1990 πέτυχε στη Σχολή Καλών Τεχνών του Κιέβου, από την οποία αποφοίτησε το 1994 με άριστα. Κατά τη διάρκεια των σπουδών της συμμετείχε σε ομαδικές εκθέσεις, ενώ παράλληλα εργάστηκε ως σκηνογράφος στο Θέατρο και στον Κινηματογράφο.

Στην Ελλάδα, από το 1994, συμπλήρωσε τις σπουδές της και συμμετείχε σε επιμορφωτικά ταξίδια στα μεγαλύτερα Μουσεία της Ευρώπης.

Οι πίνακές της λούζονται στο φως των χρωμάτων και δίνουν την αίσθηση του οικείου και ταυτόχρονα του ιδεατού. Δημιουργούν οπτικά αλλά και ψυχικά ερεθίσματα.

Διακρίνεται για την απέραντη αγάπη της για την φύση και ειδικότερα για τα λουλούδια και το τοπίο. Έχει αποσπάσει διακρίσεις και ευμενή σχόλια από τον Τύπο. Πολλά έργα της κοσμούν αρκετές ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα και σε άλλες χώρες της Ευρώπης και της Αμερικής.

Πιστεύει πως η Τέχνη είναι απαραίτητη για τους πολλούς και όχι για τους λίγους και τα παρατιθέμενα έργα της μας πείθουν για του λόγου το αληθές.

Η ελιά στη λογοτεχνία, δύο αποσπάσματα:

«- Αγαπάς τα δέντρα, Γιωργάκη; Με ρώτησε. Ποιο αγαπάς περισσότερο;
- Την ελιά αγαπώ περισσότερο, αποκρίθηκα.
- Κι εγώ την ελιά ... όταν πεθάνω, να φυτέψεις μιαν ελιά καταμεσίς στο μνήμα μου, να με ρουφήξει με τις ρίζες της. Κι απ' τον καρπό που θα κάνει κάθε χρόνο, να μου ανάβεις ένα καντηλάκι.
- Έχε ζωή εσύ, κι εγώ ξέρω τι μνημούρι θα σου χτίζω, όταν έρθει η ώρα.
- Μπα; Είπε ξαφνιασμένη. Την ελιά μην ξεχάσεις! Σαν ξέρω από τα κόκαλα μου θ' ανάψει ένα φωτάκι, δε φοβούμαι το θάνατο.»

Παντελής Πρεβελάκης

.....

«Δεν φανταζόμουνα έτσι τη θλίψη
και το θάνατο
έφυγα και ξαναγύρισα στη θάλασσα.
Τη νύχτα πάνω στην κουβέρτα
του Άη Νικόλα ονειρεύτηκα
μια παμπάλαια ελιά να δακρύζει.»

Γιώργος Σεφέρης

Η ιστοσελίδα της Ειρήνης Καρπικιώτη:
https://karpikioti4.jimdo.com/